

HANS – ULRICH RUDEL

Ο Σμήναρχος Rudel (αριστερά) και ο πολυβολητής του Σμηναγός Δρ Gaderman (δεξιά) που του έσωσε τη ζωή στις 9-2--1945

Γιος πάστορα, γεννήθηκε στο χωριό Konradswaldau της Σιλεσίας στις 2 Ιουλίου 1916.

Η μητέρα του και η αδελφή του τον θυμούνται ως ένα λεπτεπίλεπτο και ντροπαλό παιδί που φοβόταν να κατέβει μόνο του στο υπόγειο και που έτρεμε στο άκουσμα της βροντής. Ο δάσκαλός του έλεγε για αυτόν : «Καλό παιδί, αλλά απαράδεκτος μαθητής».

Το 1936 έσπευσε να καταταγεί στην Πολεμική Αεροπορία (Luftwaffe).

Από την 1-9-1939 που άρχισε ο Β Π.Π. μέχρι τις 22-6-1941 (ημέρα της εισβολής στην ΕΣΣΔ) η καριέρα του ήταν μία σκέτη απογοήτευση. Στην Πολωνία δεν είχε κριθεί ετοιμοπόλεμος και συμμετείχε ως παρατηρητής με μία άσημη αναγνωριστική μονάδα. Στις μάχες της Γαλλίας και Αγγλίας συνεχίστηκε η ίδια κατάσταση και τότε ζήτησε να μετατεθεί σε μία μονάδα βομβαρδιστικών κάθετης εφόρμησης Ju87 Stuka. Κατά την εκστρατεία της Βέρμαχτ στα Βαλκάνια και την Κρήτη (Απρίλιος, Μάιος 1941), ο Rudel παρέμεινε στην ουσία θεατής της δράσης. Έφθασε μέχρι τους Μολάους της Λακωνίας χωρίς να μετάσχει στη μάχη της Κρήτης.

Το κάλεσμά με την ιστορία ήρθε για τον Rudel από την ημέρα της εισβολής στην ΕΣΣΔ.

Η κορύφωση ήλθε μετά από τρεις μήνες δράσης στις 13-9-1941 όταν κατάφερε ένα καίριο πλήγμα στο μεγαλύτερο σοβιετικό θωρηκτό (Μαρά), βυθίζοντάς το κατά το ήμισυ. Ο Rudel αγνοώντας απαγόρευση για ελάχιστο ύψος άφησης της βόμβας των 1000 κιλών που έφερε το Στούκα και ήταν τα 1000 μέτρα, επιτέθηκε από χαμηλότερο ύψος με κίνδυνο της ζωής του. Η επίθεση είχε επιτυχή έκβαση και τα πυροβόλα του θωρηκτού σίγησαν χωρίς να βυθιστεί τελείως. Ο Διοικητής του όμως αρνήθηκε να τον προτείνει για τον Σταυρό των Ιπποτών.

Στις 6-1-1942 όμως έφτασε η ώρα της πρώτης του διάκρισης δηλαδή αυτής του Σταυρού των Ιπποτών. Σαν ένα θηρίο που ήταν χρόνια κλεισμένο στο κλουβί ο νεαρός Υποσμηναγός της 2^{ης} Stukageschwader άρχισε να σαρώνει οτιδήποτε βρισκόταν στο δρόμο του, από στρατιωτικά οχήματα μέχρι αντιαρματικά / αντιαεροπορικά πυροβόλα και από άρματα μάχης μέχρι θωρακισμένα τραίνα.

Για όλα αυτά ο σκληροτράχηλος πιλότος είπε μετά τον πόλεμο: «Για μένα δεν ήταν спор, ήταν μία μάχη για επιβίωση, μία μάχη ζωής και θανάτου που συνομιζόταν στο δίλημμα: ή εγώ ή εσύ. Να γιατί γίνεται κάποιος στρατιώτης: για να πολεμήσει. Και εγώ πολέμησα για τη Γερμανία, όχι για τον Χίτλερ.»

Τα κατορθώματά του από το 1941 μέχρι το 1945 ήταν τέτοια που ξεπερνούν κάθε φαντασία.

- Εκτέλεσε τον αριθμό ρεκόρ των 2530 αποστολών, εκ των οποίων 2100 με Stuka και 430 με Fw190 που του επέτρεψε να γίνει άσσος με 9 καταρρίψεις.
- Κατέστρεψε 519 άρματα μάχης,
- 150 πυροβόλα,
- 4 θωρακισμένα τρένα,

- 70 αποβατικά σκάφη,
- ένα καταδρομικό,
- ένα αντιτορπιλικό και
- ένα θωρηκτό 25850 τόνων.

Σε τέσσερα χρόνια

- Καταρρίφθηκε 30 φορές,
- Τραυματίστηκε σοβαρά πέντε φορές και
- έξι φορές προσγειώθηκε στα μετόπισθεν του εχθρού για να περισυλλέξει καταρριφθέντες συναδέλφους του.

Οι Σοβιετικοί τον έτρεμαν και τον είχαν επικηρύξει έναντι 100.000 ρουβλίων.

Το μυστικό της αντοχής του ήταν η αθλητική και σχεδόν ασκητική φύση του. Ούτε κάπνιζε, ούτε έπινε, έτρωγε λίγο και το κυριότερο, κάθε ημέρα που δεν πέταγε, έτρεχε 10000 μέτρα ανώμαλου δρόμου.

Έχοντας αποκτήσει πολύτιμη εμπειρία στον αντιαρματικό αγώνα συνεισέφερε τα μέγιστα στην εξέλιξη του αντιαρματικού μοντέλου Στούκα Ju87G που θεωρήθηκε δίκαια ως το πνευματικό του παιδί.

Δεν είναι τυχαίο το ότι την εποχή που οι υπόλοιπες μονάδες των Ju87 επανεξοπλίζονταν με Fw190, η θρυλική 2^η πτέρυγα βομβαρδιστικών την ηγεσία της οποίας ανέλαβε το 1944 ο Rudel, συνέχιζε να πολεμάει με Ju87 και να καταστρέφει αμέτρητα άρματα.

- Στις 6-1-1941 τιμήθηκε με τον **Σταυρό των Ιπποτών**.
- Στις 14-4-1943 με τα **Φύλλα Δρυός**.
- Στις 25-11-1943 με τα **Ξίφη**.
- Στις 29-3-1944 με τα **Διαμάντια**.
- Στις 1-1-1945 στην Καγκελαρία και ενώ οι βόμβες μετατρέπουν την πρωτεύουσα σε ερείπια ο Φύρερ δεν είναι σκυθρωπός. Πρόκειται να τιμήσει τον αγαπημένο του πιλότο (Αντισμήναρχο, 28 ετών) με μία διάκριση που δημιούργησε ειδικά για χάρη του. Τα **Χρυσά Φύλλα Δρυός**.

«Είσαι ο μεγαλύτερος στρατιώτης που ανέδειξε ποτέ το γερμανικό έθνος. Γι' αυτό σου απονέμω τα Χρυσά Φύλλα Δρυός και σε προάγω σε Σμήναρχο, υπό τον όρο να μην ξαναπετάξεις»

«Μάιν Φύρερ δε δέχομαι ούτε το παράσημο ούτε την προαγωγή, αν δε θα μπορώ στο εξής να πετάω με την μονάδα μου».

«Πολύ καλά λοιπόν. Αν είναι ανάγκη να συνεχίσεις να πετάς, πέτα. Πρόσεξε όμως, γιατί ολόκληρη η Γερμανία και εγώ προσωπικά σε χρειαζόμαστε».

Πέντε εβδομάδες μετά την απονομή των Χρυσών Φύλλων Δρυός στις 9-2-1945 ο Rudel επιδόθηκε σε μία titάνια προσπάθεια αναχαίτισης των σοβιετικών αρμάτων που διέσχισαν ένα πολωνικό ποταμό, καταστρέφοντας 12 από αυτά. Ενώ επιτίθετο σε ένα βαρύ άρμα «Ιωσήφ Στάλιν» (IS-2), δεν πρόσεξε ένα αντιαεροπορικό πυροβόλο που τον χτύπησε θρυμματίζοντας το δεξί του πόδι από το γόνατο και κάτω. Αιμορραγώντας έφερε το μισοκατεστραμμένο αεροπλάνο του πίσω στη βάση και

πραγματοποίησε αναγκαστική προσγείωση πριν λιποθυμήσει. Ο πολυβολητής και φίλος του Δρ. Gadermann τον μετέφερε στο πλησιέστερο χειρουργείο. Εκεί ο καλύτερος στρατιώτης του Β' Π.Π. ακρωτηριάστηκε. Όλοι πίστεψαν ότι η καριέρα του τελείωσε. Όλοι εκτός από τον ίδιο. Εφοδιασμένος με τεχνητό μέλος ξαναμπήκε στο κόκπιτ του Στούκα κρυφά και κατέστρεψε άλλα 26 σοβιετικά τάνκ μέχρι το Μάιο του 1945, που παραδόθηκε στους Αμερικανούς. Οι τελευταίοι τον λυπήθηκαν λόγω των τραυμάτων του και δεν τον παρέδωσαν στους Σοβιετικούς.

Με το τέλος του πολέμου ο ανάπηρος ήρωας διέφυγε παράνομα στην Ιταλία, απέκτησε πλαστό διαβατήριο και έφυγε για την Αργεντινή. Εκεί μαζί με άλλους Γερμανούς και τη βοήθεια του Περόν συμμετείχε σε ομάδες σχεδίασης αεροπλάνων. Ταυτόχρονα έγραψε την αυτοβιογραφία του που μεταφράστηκε σε 8 γλώσσες και πούλησε 3.000.000 αντίτυπα εκ των οποίων το 1/3 στις Η.Π.Α.

Ασχολήθηκε με το σκι και έγινε παγκόσμια γνωστός για τις δεινές ορειβατικές του ικανότητες. Ήταν ο πρώτος άνθρωπος που ανέβηκε στην απόκρημνη κορυφή του ηφαιστείου Λουλάι Γιάκο (6902 μ), εκπλήσσοντας τους πάντες.

Στην Ομοσπονδιακή Γερμανία γύρισε όταν αισθάνθηκε ότι τα πνεύματα είχαν ηρεμήσει. Η προσπάθειά του να αποκαταστήσει τους βετεράνους του Β' Π.Π. αντιμετωπίστηκε εχθρικά.

Το 1972 προσκλήθηκε από τις Η.Π.Α. να συμμετάσχει μαζί με Στρατηγούς της αεροπορίας στην αξιολόγηση των υπερσύγχρονων αντιαρματικών αεροσκαφών YA-9 και YA-10.

Τελικά ο πλέον παρασημοφορημένος στρατιώτης έπαψε να ενοχλεί (ορισμένους) την 18-12-1982 όταν έκλεισε τα μάτια του σε ηλικία 66 ετών.

Πηγή: Περιοδικό «Πτήση & Διάστημα», Ιούλιος Αύγουστος 1998.